

Jiří Žáček: Jak šli bratři pro kládu

Jeden sedlák měl tři syny,
nebáli se žádné dřiny.
„Kubo, dojdi pro kládu!“
Kuba kývl: „Tak já jdu.“
Šlapal, šlapal, přišel k lesu:
„Já tu kládu neunesu!“
Posadil se, vzdychl: „Ech,
co mám dělat? Je to pech!“

Kuba nejde... Co se děje?
Zavolali pro Matěje.
„Matěji, běž pro kládu!“
Matěj kývl: „Tak já jdu.“
Šlapal, šlapal, přišel k lesu:
„Já ji taky neunesu!“
Posadil se, vzdychl: „Ech...“
Kuba dodal: „Je to pech!“

Matěj nejde... To je doba –
ztratili se v lese oba!
„Honzo, dojdi pro kládu!“
Honza kývl: „Tak já jdu.“
Šlapal, šlapal, přišel k lesu:
„Sám tu kládu neunesu.
Na jednoho je to moc –
pospěšte mi na pomoc!
Chopte se té klády, bratři,
ve třech máme sílu za tři!“

Už se kláda nakládá:
„Hej rup! Šup s ní na záda!“
Už ji nesou svižným krokem
polní cestou za potokem,
nesou kládu z javora
rovnou domů do dvora.

Petr Šrut: Jací jsou jaci

Zvířata jsou všelijaká.
Vezměte si třeba jaka!
Ke mně domů přijít jak,
tvářil bych se kdoví jak.

Ale třeba v Tibetu,
tam, jestli se nepletu,
tam je doma zase jak –
a kdybych já k němu přišel,
trávil by se kdoví jak.

„Nejen ptáci, ryby, raci,
i jaci jsou všelijací!“
pravil jeden moudrý jak
a já bych to nechal tak.

Jiří Dědeček: Nedaleko moře

Nedaleko moře,
moje milá oře,
vyorala tchoře.
A pak ještě skunka,
přijela si pro ně
skunčí pětítunka.

Josef Kainar: Nevídáno, neslýcháno!

Já mám kompas, a ten kompas,
ať je večer, ať je ráno,
ukazuje k severu.
Nevídáno, neslýcháno!
To my máme doma budík,
a ten budík, na mou čest,
ať je večer, ať je ráno,
ukazuje pořád šest.